

[Justitsministeren.]

meget deklamatorisk, og det ærede Medlem Hr. Christensen (Høng), meget roligt, beklagede sig over, at dette Lovforslag havde vi for kort Tid til at behandle her, saa maa de ikke henvende sig med denne Klage til mig, thi Lovforslaget er forelagt i god Tid i denne Rigsdagssamling i Landstinget, og der har Venstre og Højre haft Ledelsen i Udvalget. Det er Venstre og Højre, der har beholdt Lovforslaget i Udvalget til helt hen imod Rigsdagssamlingens Slutning, hvorefter Venstre i Landstinget stemte for Lovforslaget sammen med Socialdemokraterne og de Radikale. Jeg har derfor maattet gaa ud fra, at der ogsaa var Flertal i dette høje Ting for Lovforslaget, hvad jeg vedblivende føler mig ganske sikker paa.

Nu er det klart, at der foreligger et Flertal i begge Ting for at faa denne Sag ordnet, som i en Menneskealder har været drøftet her i Rigsdagen, og nu maa det naturligvis ske. Derfor tror jeg ogsaa, at dette Angreb, der af de to nævnte Medlemmer blev rettet mod Behandlingen af Lovforslaget, ikke er saa dybt ment, for man vil jo nødig angribe sine egne Partifæller alt for haardt, og det er Venstre, der har haft Formanden i Landstingets Udvalg. Men nu tales der lidt ud ad Vinduerne — det sker ogsaa af og til —, og der hører ikke megen Menneskekundskab til at vide, at Menneskene gerne vil have baade i Pose og i Sæk, og man kan derfor gaa ud fra, at naar man hævder, at vel burde Fuldmægtigenes private Forretninger paa Dommerkontorerne høre op, men der burde ikke henlægges andre Forretninger dertil, saa vil man have nogenlunde Lydhørhed mellem Sagførerene. Derpaa kan der jo ogsaa drives nogen Agitation, men det er en Ordning af Sagen, som ikke lader sig gennemføre.

Grunden til, at Drøftelsen af dette Forslag har været saa umaadelig længe, er ikke den, at man ikke har været klar over, at det var uheldigt, at Fuldmægtigen havde private Forretninger paa Dommerkontorerne for egen Regning, men den, at man har haft saa store Vanskeligheder ved at finde ud af, hvorledes man skulde give et passende Ækvivalent til Skatteyderne for den Udgift, det blev for Staten at lønne Dommerfuldmægtigen, naar de ikke maatte drive private Forretninger. Det er det, vi har fundet Løsning paa ved § 4 i den foreliggende Form. Den blev der Flertal for i Landstinget, og man kan gaa ud fra, at der ogsaa er sikret Flertal for den i Folketinget. Der-

for maa Forslaget nu vedtages og træde ud i Livet.

Jeg maa saa vende mig til de enkelte Indvendinger, det ærede Medlem Hr. Pürschel har fremført. Han gjorde for det første de med dette Forslags Gennemførelse som Lov forbundne Udgifter op til at være meget mere end 550 000 Kr. aarlig, idet han lagde Pensionerne til. Men den Pension, der vil falde paa Fuldmægtigen, vil jo kun blive en ganske ringe Del af den Pension, de skal have. De allerfleste af dem vil dog gaa over i Embede, og derfor vil deres Pension blive beregnet paa en helt anden Maade. Den Pensionsudgift, det ærede Medlem regnede med, var derfor ud over al Rimelighed stor. Det ærede Medlem fremsatte igen Paastanden om, at Dommerne vilde tage meget uvenligt mod denne Lov. Jeg gentager overfor dette Haabet og Forventningen om, at det stik modsatte vil ske.

Spørgsmaalet Kære dvælede det ærede Medlem meget ved. Jeg tror, den Sag er ganske simpel. Naar der bliver nægtet en Mand, som søger Retshjælp efter denne Lov paa Dommerkontoret, Assistance, maa vel Dommeren kaldes til for at bekræfte eller underkende Fuldmægtigens Optræden, og hvis han bekræfter Afslaget, maa det føres til Protokols, og saa maa vedkommende, som har faaet Afslag, begære, at det føres til Protokols, at han paakærer det. Saa tages der en Udskrift af Protokollen, ledsaget af Dommerens Bemærkninger, og det gaar til Overinstansen, og saa er Kæren i Gang.

Det gaar med dette Forslag, som det altid gaar, naar man kommer ud i den rene Agitation, og et Mindretal bestaaende af de ærede Medlemmer Hr. Elmquist og Hedelund siger jo til Overflod udtrykkeligt i Slutningen af deres Andel af Betænkningen, at det er formaalsløst at stille Ændringsforslag, idet de gaar ud fra, at nu bliver Lovforslaget gennemført. Det er rigtigt, og saa kan man jo kaste sig ud i den rene Agitation.

Derfor fremsættes der ogsaa Indvendinger, om hvilke jeg med Sikkerhed tør driste mig til at sige, at hvis jeg havde valgt den Form, som nu kræves, vilde man have angrebet mig derfor og anbefalet den Form, som nu foreligger, og som man nu angriber. Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel f. Eks. siger, at den rationelle Fremgangsmaade ved Klager over en administrativ Handling er Forelæggelse for Ministeriet til Afgørelse, saa er jeg overbevist om, at hvis jeg havde valgt den